

REVISTA PRESEI
12 decembrie 2018

SPARKNEWS.RO: Ecaterina Andronescu, reacție după "România Educată": Eu vreau să lansez un draft de lege

Ministrul Educației, Ecaterina Andronescu, spune că raportul președintelui Klaus Iohannis "România Educată" are idei care pot fi luate în considerare, dar nu vrea să dezvolte situații conflictuale și nici nu vrea să „taie cu cuțitul”, precizând că în luna ianuarie va pune în dezbatere publică un draft de lege, scrie Mediafax.

“Cred că toți cei care au ceva de spus pentru educație să o spună. Și cei care sunt în situația să decidă – să decidă în acel moment. Nu ai cum să le știi pe toate. (...) România Educată este un program pe care președintele l-a lansat, cred că trebuie citit, iar ce e bun de mers mai departe. Nu vreau să dezvolt situații conflictuale”, a spus, sâmbătă, ministrul Educației Naționale, Ecaterina Andronescu.

Rugată să-și spună punctul de vedere despre raport, ministrul a refuzat. “Nu îl voi caracteriza acum, îl voi caracteriza când mă voi uita cu mare atenție. (...) O să avem timp să discutăm. Nu vreau să tai cu cuțitul, vreau să avem o abordare corectă față de sistemul de învățământ”, a mai spus ministrul.

Întrebată dacă ideile incluse în programul “România Educată” vor fi incluse în noua lege, Ecaterina Andronescu a răspuns că sunt „idei pe care nu ai cum să le citești fără să le iei în seamă”, precizând că în luna ianuarie va lansa un draft de lege.

“Dacă sunt transformabile în lege, să le transpui în lege. Mă refer la documentul în ansamblul său. L-a lansat spre dezbatere publică. E foarte important că este acest lucru. Eu vreau să lansez un draft de lege, probabil spre sfârșitul lunii ianuarie, ca să fie în dezbatere din ianuarie până în martie și vreau să discut cu toată lumea: cu grupurile parlamentare, cu profesorii, cu părinții”, a mai adăugat ministrul Educației Naționale. De asemenea, Ecaterina Andronescu a precizat că, vineri, a avut [o întâlnire cu reprezentanții părinților](#) și reprezentanții Coaliției pentru Dezvoltarea României pentru a discuta despre draftul de lege.

Întrebată dacă Bacalaureatul ar putea conține mai multe întrebări tip grilă, ministrul Educației a spus că nu va aproba nimic nou în timpul anului de învățământ.

O veste tristă:

Abramburica munceşte!

Cati Andronescu pregăteşte o nouă Lege a educaţiei. O zice ea, cu gura ei: „Eu vreau să lansez un draft de lege probabil spre sfârşitul lunii ianuarie ca să fie în dezbateri din ianuarie până în martie şi vreau să discut cu toată lumea, cu grupurile parlamentare, cu părinţii, profesorii. Ieri am avut întâlniri cu reprezentanţii Federaţiei Asociaţiilor de Părinţi, cu Coaliţia pentru Dezvoltarea României. Şi de la fiecare culegi câte ceva”.

Practic, asta e un fel de autode-nunţ. După ce ştii ce a făcut doamna asta în toate celelalte mandate ale ei de la Educaţie, acum ar trebui să intervină autorităţile.

În urmă cu câteva luni, Cati Andronescu era ținută pe la uşi la Congresul PSD. Se plângea, la braţ cu Nicolae Băncicioiu, că e aruncată din partid ca o măsea stricată. Fusese una dintre cele mai bune măsuri luate de PSD. Bineînţeles, din întâmplare, adică Androneasca vociferase ceva împotriva lui Liviu Dragnea. Şi Dragnea, mai de la Videle, așa, i-a dat cu ghioaga. Între timp, văzând

că partidul suferă mari pierderi de oameni, Dragnea a zis: bine, mă, hai s-o luăm înapoi pe Cati. Şi a luat-o, i-a dat Educaţia pe mână, prioritate zero, ştim povestea.

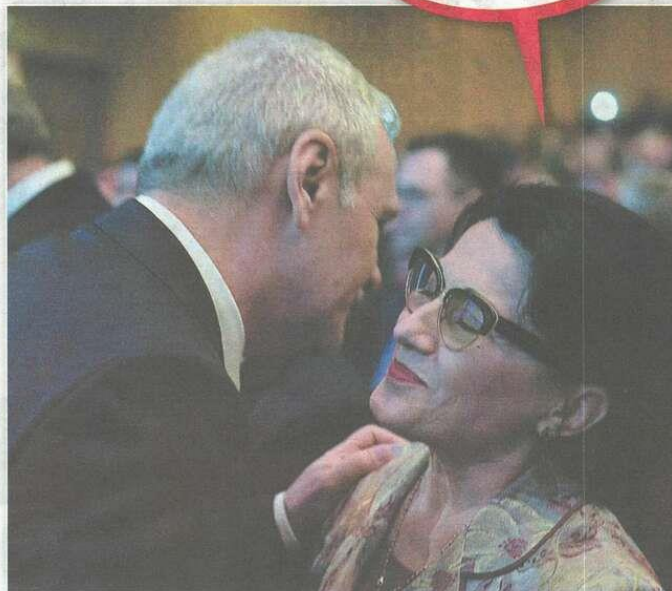
Dar Cati Andronescu nu se mulţumeşte cu puțin, nu vrea doar să fie din nou în graţiile mustăciosului, nu se mulţumeşte cu faptul că-i zic din nou toţi, pe la TV, „doamna ministru”, nu. Ea vrea să şi muncească. Pe ideea: ia uite, Educaţia pare că mai mişcă, pare că respiră, trebuie să fac ceva în privinţa asta. Şi va face.

Noua reformă a lui Cati Andronescu vine în vreme ce Klaus Iohannis tocmai a publicat şi el „România educată”, un fel de exerciţiu de imagine. Dar ce naiba de exerciţiu de imagine pe Educaţie să faci când doamna profesoară Carmen refuză să meargă la Parchetul General pentru a fi audiată?

Şi mă mai întreb ceva: sindicatele din Educaţie nu au nimic de zis când o aud pe Abramburica spunând că munceşte?

Mihai Raed

Te rog, Liviu, nu mă pupa, miroşi a alcool! Ce exemplu dai tu electoratului nostru, pe care-l îmbătăm doar cu promisiuni deşănţate şi-l drogăm cu ajutoare sociale?

În replică la „România educată” a lui Iohannis, Liviu Dragnea lansează propriul proiect abramburit: „România e cu Cati”

ADEVĂRUL: Violenţa psihologică în şcoli, la cote alarmante. Cum văd elevii legea anti-bullying: „Este nevoie de o schimbare de mentalitate, apoi de o lege”/ Călin Gavrilaş

Parlamentul României a adoptat recent o lege împotriva violenţei psihologice în şcoli - bullying. Dar elevii spun că odată cu această lege problemele nu vor dispărea.

În urmă cu o săptămână, Senatul României (cameră decizională) a adoptat în unanimitate o Lege de interdicere a violenţei psihologice în şcoală – bullying, prin care se modifică şi completează Legea Educaţiei Naţionale. Conform datelor publicate în noiembrie 2017 de Asociaţia „Salvaţi Copiii”, 3 din 10 copii sunt excluşi din grupul de colegi; 3 din 10 copii sunt ameninţaţi cu bătaia sau lovirea de către colegi; 1 din 4 copii a fost umilit în faţa colegilor. România se situează pe locul 3 în clasamentul celor 42 de ţări în care a fost investigat fenomenul, potrivit unuia dintre rapoartele Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS), cu 17% dintre copiii de 11 ani care au recunoscut că au agresat alţi elevi cel puţin de trei ori în luna anterioară, procentajul celor de 13, respectiv 15 ani, fiind de 23%. Ce este bullying-ul? Legea adoptată de Parlamentul României şi transmisă preşedintelui pentru promulgare, defineşte pentru prima dată în legislaţia autohtonă termenul de „bullying” care constă în „acţiunea sau seria de acţiuni fizice, verbale, relaţionale şi/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârşite cu intenţie, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecinţă atingerea demnităţii ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane şi vizează aspecte de discriminare şi excludere socială, care pot fi legate de apartenenţa la o anumită rasă, naţionalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile persoanei, acţiunea sau serie de acţiuni, comportamente ce se desfăşoară în unităţile de învăţământ şi în toate spaţiile destinate educaţiei şi formării profesionale”. Alexandru Manda, expert al Societăţii Academice Române, este de părere că „legea nu este o simplă declaraţie politică şi vine cu 3 elemente extrem de importante: pune accentul pe consiliere, nu pe coerciţie, ceea ce reprezintă o schimbare importantă de paradigmă în materie de violenţă şcolară; prevede formarea iniţială şi continuă a cadrelor didactice; pentru prima oară oferă într-o lege o definiţie clară a conceptului de bullying”.

Emma Movilă, elevă în clasa a XI-a și președintele Asociației Elevilor din Călărași, salută adoptarea legii, însă consideră că, în continuare, principalii „actori ai climatului educațional, și anume școala (ca instituție), familia și autoritățile competente, nu înțeleg coordonatele acestui fenomen, motiv pentru care 46% dintre elevii români sunt victime.” Conform articolului III, în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare ale acestei legi, Ministerul Educației Naționale trebuie să elaborează normele metodologice de aplicare acestor prevederi. Elevi, victime ale colegilor sau ale profesorilor Formele violenței la care sunt supuși elevii în timpul orelor de școală sunt diverse. Darius Filip (foto dreapta), elev în clasa a XII-a și președinte al Asociației Elevilor din Maramureș crede că insultele între elevi sunt cele mai frecvente forme ale bullying-ului, dar insultele pot veni și din partea unor „profesori care consideră că elevii care nu excelează la materia predată de ei sunt niște ființe inferioare, cu o capacitate mentală redusă (și lista jignirilor continuă)”. Pot fi și situații mai grave, în care să se ajungă la intervenții medicale sau la consiliere psihologică. Elevul amintește de cazul profesorului de chimie din Baia Mare care a dat un cap în gură unui elev de 13 ani (octombrie 2018) și cazul profesorului de engleză din Sighet care a agresat sexual o elevă de 15 ani (mai 2018). Mihai Tănase, președintele Asociației Elevilor din Constanța, elev în clasa a X-a, descrie un caz de violență psihologică ce se petrece chiar la el în școală. „Un coleg care este puțin diferit comportamental (ajunge să mintă uneori pentru a atrage atenția colectivului) este batjocorit și, uneori, agresat fizic de un grup de colegi. Momentan suntem câțiva elevi care intervenim când vedem un astfel de comportament. Dirigintele a spus că va lua legătura cu părinții celor care fac lucrul acesta, dar asta nu ajută. Ei trebuie să înțeleagă că nu este bine ce fac, nu să li se impună”, spune Mihai. Tot el atrage atenția că violența verbală, prin care un elev este marginalizat din diferite motive (etnice, comportamentale sau intelectuale) este cea mai răspândită în școlile românești. „Problema nu se rezolvă cu o lege” „Fie că vorbim de copil victimă, copil care agresează sau copil martor, bullying-ul generează consecințe negative pentru toți, fiind direct corelat cu tulburări de sănătate mentală, consum de substanțe sau suicid”, spun specialiștii Asociației Salvați Copiii. Elevii salută inițiativa parlamentară, dar recunosc că în toată perioada aceasta în școală se vorbește prea puțin despre fenomen atât la nivelul profesorilor, cât și la cel al elevilor. „Problema nu o să se rezolve cu o lege. Este vorba de un pachet de măsuri care trebuie luat: scăderea numărului de elevi per consilier școlar (acum este de aproximativ 800 de elevi/consilier școlar), formarea directorilor și cursuri cu elevi prin care să li se explice tot acest fenomen. Nu cred că o lege poate schimba asta, este nevoie de o schimbare de mentalitate, apoi de o lege”, este de părere constănțeanul Mihai Tănase (foto dreapta). El se întreabă cum va fi sancționat cel vinovat de o agresiune psihologică atâta vreme cât legea nu prevede sancțiuni, sau cum se va face diferența dintre o glumă și bullying? O altă problemă pe care elevii o semnalează este cea a raportării cazurilor de violență fizică sau psihologică. „Elevilor le este teamă să ceară sprijinul părinților, colegilor, profesorilor sau elevilor reprezentanți, iar dacă un astfel de abuz nu devine public și nu ajunge pe canalele de comunicare online sau offline, problema persistă. Și cu cât ne îndepărtăm mai mult de orașele mari, și ajungem în școli situate în orașe și sate uitate de lume, pare ca nici cuvântul legii nu mai este la fel de pronunțat, iar abaterile din sistemul educațional sunt mai frecvente”, afirmă Darius-Marian Filip. „Bătaia este ruptă din rai” Pentru a înțelege fenomenul violenței fizice și psihologice din școlile românești, trebuie să vedem cauzele care le determină. Expertul Societății Academice Române, Alexandru Manda (foto dreapta), spune că „violența naște violență, iar cauzele sunt multiple și rezidă în modul în care societatea românească percepe violența. Trist, dar adevărat, în familiile românești deseori dictonul <<bătaia este ruptă din rai>> este încă prezent”. Beneficiarii principali ai sistemului de învățământ, elevii, afirmă că educația primită de fiecare copil în familie este principala cauza a bullying-ului. Desigur, nu sunt excluse nici cauzele psihologice sau, mai rar, psihiatrice care pot să apară în colectivitate. „Dacă ei așa au văzut acasă pot să interpreteze că așa este normal. Nu neapărat conștient, ei pot considera că sunt glume care nu afectează pe nimeni”, concluzionează Mihai Tănase, elev în clasa a X-a.

NEWSWEEK.RO: România Educată. Abandonul școlar, dublu față de UE. Grădinița la țară, un lux/ *Petre Bădică*

Dincolo de controversile legate de consistența proiectului „România Educată”, documentul prezintă o serie de cifre care arată situația jalnică a învățământului.

Datele statistice arată:

- În 2017, rata părăsirii timpurii a școlii în România a fost de 18,3%, cu 9 puncte procentuale peste media europeană de 9,2% - una dintre cele mai ridicate din Europa.
- Decalajele majore și cronice dintre mediul urban și cel rural, în defavoarea mediului rural, au un impact major asupra dezvoltării României. În anul școlar 2015-2016, 88 % din copiii în vârstă de 3- 6 ani erau înscriși în învățământul preșcolar. 42% din copiii din acest segment de vârstă sunt din mediul rural, în comparație cu 81 % în mediul urban.
- Numărul absolut al studenților a scăzut cu 50% în ultimii 10 ani, deși populația de tineri de vârstă universitară nu a scăzut într-un procent la fel de mare.
- România continuă să se situeze pe penultimul loc între țările Uniunii Europene participante în programul PISA (care măsoară capacitatea de a citi și cunoștințele la matematică ori științe exacte).
- 15% dintre copii „se simt tratați diferit” de către ceilalți colegi sau de către profesori, majoritatea celor aflați în această situație provenind din familii sărace, ale căror venituri nu reușesc să acopere nevoile de bază.
- Rata de performanță educațională este de trei ori mai mare în favoarea copiilor care provin din familii cu venituri mari, față de cei care provin din familii cu venituri modeste. Este cel mai mare raport din Europa.

HOTNEWS: Unul din șapte studenți la Universitatea Politehnică din București va fi străin. În 2019, din Maroc vor veni 1.500/ *Andreea Ofițeru*

Universitatea Politehnică din București va avea peste 1.500 de studenți proveniți din Maroc începând cu anul universitar 2019-2020. Mihnea Costoiu, rectorul Universității Politehnice, a declarat că, în total, universitatea va avea 3.500 de studenți străini.

În total, Politehnica are aproximativ 25.000 de studenți. În fiecare an, sunt scoase la concurs peste 5.000 de locuri pentru toate cele 15 facultăți.

"Am semnat acum un preacord cu 1.500 de studenți din Maroc. Am lansat o competiție a Universității Politehnice în Maroc, împreună cu Guvernul din Maroc și cu partenerii noștri din Maroc, astfel încât tinerii să candideze pentru o bursă pe care le-o oferă universitatea, acordul bilateral între România și Maroc și acordurile între universitatea noastră și universitățile din Maroc. E o competiție mai amplă, cu mai multe burse oferite de mai mulți finanțatori. Și avem 1.500 de candidați în acest moment, semnat săptămâna trecută în Maroc", a spus Mihnea Costoiu.

ȘCOALA 9: Pasiune în tandem. Două eleve de liceu și-au găsit, în sfârșit, echipa. O echipă de fotbal /*Nicoleta Coșoreanu*

Diana și Nico sunt prietene, învață la același liceu și de un an joacă fotbal împreună la clubul de Liga a 3-a ACS Dream Team București. Tot împreună au început un blog, unde spun că-și doresc să le schimbe părerea celor care cred că fotbalul este un sport dedicat doar băieților. „Ne dorim să inspirăm fetele din România pasionate de acest sport, să le atragem alături de noi, să le arătăm cum e viața unei echipe de fotbal feminin”, scriu ele.

Puțin după ora 18, pe un teren aflat în Pipera, undeva la marginea Bucureștiului, aproape 20 de fete îmbrăcate în echipamente albastre lovesc crampoanele ghetelor pe iarba sintetică, în lumina nocturnei. După încălzire, antrenamentul continuă cu un exercițiu cu mingea pentru care antrenorul le-a împărțit pe fete în două grupuri: unul dintre ele poartă veste de antrenament verzi peste tricouri, iar celălalt veste roșii, pentru a se diferenția. Diana, 18 ani, primește una dintre vestele verzi. E ușor de recunoscut datorită părului lung prins în coadă. Poartă numărul 23, e printre cele mai înalte jucătoare de pe teren și joacă pe postul de mijlocăș. Nico, 17 ani, e fundaș și căpitanul echipei. Ea a primit o vestă roșie. Au frunțile transpirate, dar aleargă cu zâmbetul pe buze. Din când în când, în timpul exercițiilor, fiecare își mai încearcă norocul cu câte un șut la poartă. Diana smulge aplauzele colegelor după ce o minge trimisă de ea intră în poartă, în timp ce un șut al lui Nico lovește bara de sus a porții.

Diana și Nico s-au cunoscut la echipa de fotbal feminin a liceului la care învață amândouă, Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu” din București. Se întâmpla în urmă cu doi ani, când Diana era în clasa a X-a și Nico în clasa a IX-a. Atunci s-au împrietenit, iar pasiunea pentru fotbal le-a ajutat să păstreze o relație strânsă. Se întâlnesc de multe ori să joace FIFA (unul dintre cele mai cunoscute

jocuri de fotbal pe calculator) împreună, chiar dacă Diana – care alege întotdeauna Real Madrid – câștigă de cele mai multe ori în fața Barcelonei lui Nico. În vara lui 2018, în timpul Campionatului Mondial de Fotbal, cele două s-au întâlnit special pentru a urmări meciurile, echipate cu tricourile naționalelor favorite: Belgia pentru Diana și Spania pentru Nico. Când cele două echipe au ieșit din competiție, ambele au susținut în finală Croația. Petrec timp împreună inclusiv în vacanțe, când merg la mare și mai joacă fotbal pe plajă contra băieților, cărora le arată că „și fetele știu să joace fotbal”.

Ambele sunt pasionate de acest sport din copilărie, chiar dacă au ajuns la clubul ACS Dream Team abia în toamna lui 2017, când a fost înscris în Liga a 3-a, la câteva luni de la înființare. Nico a încercat și alte sporturi, pentru că nu a găsit o echipă de fotbal feminin: de la karate, baschet, handbal și volei. Iar Diana a jucat în școala generală alături de echipa de băieți a clasei. Apoi a mers la câteva antrenamente ale unei alte echipe de fotbal feminin bucureștene, dar nu a fost mulțumită de atmosfera de acolo: nu s-a simțit bine alături de colege, iar comportamentul antrenorului față de fete o nemulțumea. Însă echipa la care sunt acum coechipiere o descriu amândouă ca pe o familie. Pentru că, după cum scria Nico într-unul dintre textele de pe blog, fetele sunt prietene între ele și se respectă reciproc. Se ajută inclusiv când vine vorba de teme și poartă în geanta de antrenament o pereche în plus de jambiere, pentru cazul în care una dintre ele le-a uitat acasă. Când s-a accidentat, coechipierele i-au făcut o vizită surpriză. „Ele știu prea bine că pentru mine fotbalul este totul și au realizat imediat că această neputință de a juca mă macină. Ce au făcut ele? Au adus fotbalul la mine. Mi-au făcut o vizită surpriză și m-au lăsat să le bat la FIFA. A fost cel mai frumos gest pe care l-a făcut cineva pentru mine vreodată.”

Au patru antrenamente pe săptămână și meciuri în weekend, iar viața celor două se leagă de fotbal și în restul timpului. Fie că e vorba de jucat FIFA, fie că urmăresc meciuri la televizor sau scriu despre fotbal pe blog. Dar niciuna dintre ele nu resimte presiunea unui program mai încărcat pentru că joacă fotbal. Le ajută faptul că învață dimineața, iar antrenamentele au loc seara. Deși are examene anul acesta, Diana nu vede fotbalul ca pe un obstacol, ci ca pe o modalitate de relaxare și de a scăpa de stresul școlii. Diana plănuiește să dea admitere la Universitatea Politehnică din București, fie la Automatică, fie la Electronică. Iar Nico se gândește să dea la Medicină când va termina liceul, anul viitor. Totuși, niciuna dintre ele nu stă pe gânduri când vine vorba de fotbal: își doresc să joace în continuare, indiferent de locul în care își vor continua studiile.

Antrenamentul se termină cu un meci în care fetele de la prima echipă joacă împotriva celor mai mici, care se pregătesc pentru o competiție de junioare. Cele mari sunt înaintea ultimului meci din turul campionatului, iar în prima parte a jocului se văd dueluri tari pentru minge, chiar dacă experiența echipei din care fac parte Diana și Nico se vede din felul în care recuperează și controlează mingea. Așa că antrenoarea le cheamă la marginea terenului și le spune pe un ton calm: „Nu mai băgați piciorul așa, le demoralizați”. Cele mari o ascultă și le dau mai mult spațiu adversarelor, care încep să capete încredere și să se apropie mai des de poartă. Iar fiecare reușită a fetelor, indiferent de echipa în care joacă, e aplaudată de pe margine de antrenoare, chiar dacă mingile nu ajung întotdeauna în plasa porții. E lecția despre care Nico a scris și pe blog: „La Dream Team am învățat că nu îți inspiri coechipierele arătându-le cât de grozavă ești tu. Le inspiri arătându-le cât de grozave sunt ele, ajutându-le, punându-le în valoare fiecare calitate și susținându-le necondiționat.”

■ Curtea de Conturi ■ Raportul România needucată ■ Finanțare pe sponci, rezultate ioc, viitor sumbru

Cifrele dezastrului în învățământul preuniversitar

După ce la Cotroceni s-a lansat zilele trecute proiectul Strategiei România Educată, un amalgam de bune intenții și întrebări mirate al președintelui-profesor Iohannis, Curtea de Conturi a prezentat, ieri, raportul România needucată. Scurt și la obiect, Raportul de audit al performanței privind finanțarea învățământului preuniversitar în perioada 2014-2016, realizat de inspectorii Curții de Conturi, atrage atenția că învățământul este subfinanțat, abandonul școlar este un fenomen social, iar sărăcia are efecte devastatoare în rândul tinerei generații.

ADRIAN STOICA

În perioada 2013-2016, procentul de finanțare din PIB al întregului sistem de învățământ a fost de minimum 2,82% în 2016 și de maximum 3,16% în 2015, cu mult sub procentul de minimum 6% prevăzut de lege. Conform analizei comparative între sistemul de învățământ românesc și sistemele de învățământ europene prezentate în raportul Curții, noi stăm cel mai prost în ceea ce privește finanțarea. Astfel, la nivelul anului 2015, cu un procent de 3,10% din PIB alocat finanțării învățământului preuniversitar, România era la coada Europei, fiind întrecută și de Bulgaria, care alocase 4% din PIB. În acel an, media la nivelul UE a fost de 4,9% din PIB.

Preșcolarii doar cu numele

Rata de cuprindere în învățământul preșcolar a copiilor cu vârsta între patru ani și cea corespunzătoare începerii învățământului obligatoriu

În învățământul preuniversitar românesc nu prea se poate vorbi de performanțe, și nici viitorul nu arată prea bine dacă statul nu schimbă din temelii sistemul

este un indicator european care are ca țintă, pentru anul 2020, valoarea de 95%. Ultimele date publicate la nivel european publicate de Eurostat pentru toate țările se referă la anul 2015 și ele indică o medie pentru UE-28 de 94,8%. În România, valoarea indicatorului raportată pentru 2015 a fost de 87,6%, reușind totuși să depășim Croația (73,8%), Slovacia (78,4%) și Grecia (79,6). Printre cauzele posibile care au dus la înregistrarea unui procent sub media UE, raportul notează dezvoltarea insuficientă a rețelei de unități de învățământ preșcolar, retenția din partea părinților și cele de natură materială.

Abandonul școlar, foarte mare

La nivel european, ținta asumată în cadrul EU 2020 este de 10%, iar la nivelul anului 2016, valoarea indicatorului la nivelul UE-28 a ajuns la 10,7%. România, prin Programul Național de Reformă, și-a stabilit, pentru anul 2020, atingerea unei ținte

ambicioasă de 11,3%. Probabil o țintă care va fi ratată, în condițiile în care, la nivelul anului 2016, înregistram o valoare de 18,5%, ceea ce ne poziționa pe antepenultimul loc, înaintea de Malta (19,7%) și Spania (19%). La nivelul învățământului primar și gimnazial, rata abandonului este mai mare în mediul rural, iar numărul de copii care au abandonat școala în cursul anului școlar 2015/2016 a fost de peste 66.000 de elevi. Cei mai mulți dintre copii abandonează pe parcursul anilor de

Printre cauzele care duc la părăsirea timpurie a școlii se numără lipsa de resurse financiare pentru a acoperi costurile educației, rețeaua școlară pentru învățământul secundar insuficient dezvoltată în mediul rural, serviciile insuficiente de asistență educațională, atitudinile discriminatorii față de romi, persoane cu dizabilități și cu nevoi educaționale speciale și oferta insuficientă de programe educaționale remediale.

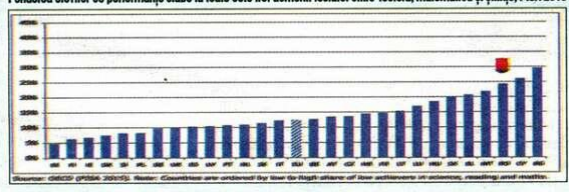
studiului din învățământul primar și gimnazial, astfel că peste 30.000 de copii ajung să fie în afara sistemului de educație, ceea ce demonstrează faptul că acest fenomen nu este specific unui anumit nivel de învățământ, ci afectează de învățământ, se subliniază în raportul Curții de Conturi. În același timp, țările care înregistrează cea mai mică rată de părăsire timpurie a sistemului de educație au fost Croația (2,8%), Lituania (4,8%), Slovenia (4,9%) și Polonia (5,2%).

3,3
milioane de persoane a pierdut România din populația școlară în intervalul 1990-2015, iar pentru perioada 2015-2040, conform prognozelor, urmează să mai piardă încă aproape 0,7 milioane de persoane.

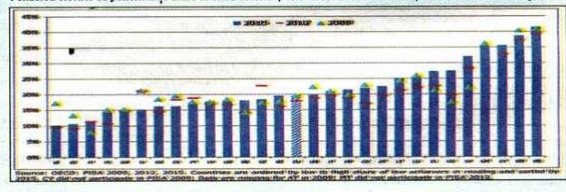
Nici adulții nu se omoară cu studiul

Nici în ceea ce privește participarea adulților cu vârste între 25-64 ani la învățare pe parcursul întregii vieți, România nu reușește să se depărteze de ultimul loc în UE. În 2016, media UE-28 era de 10,8%, dar noi înregistram un procent de numai 1,2%. Cele mai mari valori ale indicatorului se înregistrează în Suedia (29,6%), Danemarca (27,7%) și Finlanda (26,4%), iar cele mai mici, în afară de România, se înregistrează în Bulgaria (2,2%), Croația (3%), Polonia (3,5%) și Grecia (4%).

Ponderea elevilor cu performanțe slabe în toate cele trei domenii testate: citire-lectură, matematică și științe, PISA 2015

Ponderea elevilor cu performanțe slabe la citire-lectură (PISA - nivel 2 sau mai scăzut) 2009-2015 - date comparative

Cel mai lent din curtea şcolii

În decembrie 2015, Klaus Iohannis era pe val. Sărbătorea un an de la preluarea mandatului prezidențial și reușise să scape de guvernul PSD condus de Ponta, instalând un guvern tehnocrat. Fără să i-o ceară nici măcar unul singur dintre simpatizanții sau susținătorii săi, pe 16 decembrie 2015, Klaus Iohannis anunța triumfal: „Anul 2016 va fi dedicat unei dezbateri așezate și consistente pe tema educației, din care să rezulte o viziune de ansamblu și direcțiile majore pentru viitorul sistemului de învățământ din România. Cred că «România educată» trebuie să devină un nou proiect de țară pe care să-l asumăm și să-l ducem la bun sfârșit”. După un sfert de veac de la revoluție, România avea, fie și sub formă de enunț, un proiect de țară.

Dar 2016 nu a fost un an dedicat unei dezbateri „așezate și consistente pe tema educației”. 2016 a fost un an electoral, cu două rînduri de alegeri care, ca de obicei, au blocat țara. Au fost localele și, pe final de an, parlamentarele, care i-au tăiat iar elanul președintelui. Nu s-a dezbătut nimic despre educație, s-a vorbit doar despre penali și nepenali. Iar dezbaterea așezată și consistentă pe tema educației nu a avut loc nici în 2017 și nici în 2018.

Dar, oricum, „România educată” nu mai era proiect de țară. Se transformase în proiectul președintelui și atâta tot. Proiectul de țară, urma să aflăm pe la începutul acestui an, era altul. Care? Nu știm încă, deși ni s-a promis că el va fi introdus în dezbatere publică anul acesta, cel mai târziu în toamnă.

Pe 20 martie, Klaus Iohannis îi invita pe oamenii de afaceri să se implice „prin idei și soluții și în legătură cu Proiectul de țară pe care îl voi supune unui proces de consultare publică în lunile care urmează”. În luna aprilie, răspunzând unei solicitări a gazetei *Cațavencii*, biroul de presă al Președinției ne comunica: „Proiectul de țară se află în faza de redactare, fiind deja integrate cele patru contribuții tematice ale grupurilor de lucru din cadrul Comisiei prezidențiale. Acest document de viziune în privința Proiectului de țară va fi făcut public în următoarele luni, iar ulterior va fi lansată o largă consultare cu societatea civilă, mediul de afaceri, mediul academic, partenerii instituționali”.

Așadar, în aprilie, „proiectul de țară”, pentru care există și o comisie prezidențială înființată în septembrie 2016 și care se întrunise până în aprilie de doar patru ori, era în faza de redactare. Suntem în decembrie, iar redactarea nu a fost încă finalizată, cel puțin nu până azi. Măcar știm că, după cel puțin opt luni, proiectul de țară ar trebui să fie redactat impecabil.

Ceea ce, de exemplu, „României educate” nu i-a ieșit, cum remarcă profesorul Radu Gologan, profesor de matematică la Politehnică și coordonator al loturilor olimpice la matematică: „Pe de altă parte, acele câteva propuneri concrete au și greșeli. Să vă dau un exemplu, care pentru un matematician este de râs: la intrarea la liceu, raportul propune pondere de 33% pentru examen, 33% pentru tezele naționale și 33% pentru media notelor din gimnaziu. Deci nota maximă va fi de 9,90. O lipsă de atenție care pentru

noi contează. Am cam râs de chestia asta, pentru că înseamnă puțină neseriozitate”. Dar poate astea sunt principiile României educate: la intrarea la liceu, elevii nu au cum să ia mai mult de 9,90, 10 fiind, prin tradiție, nota medietății din Sibiu.

Din ce în ce mai mulți specialiști în educație, aflați probabil printre cei ce nu au fost consultați real la alcătuirea proiectului „România educată”, critică proiectul prezidențial pentru că, de fapt, nu ar oferi soluții, ci ar fi mai degrabă o colecție de platitudini și de lucruri care au fost, uneori, prevăzute și în legile învățământului de până acum.

Definitiv pentru lipsa de soluții din „România educată” este modul în care sunt prezentate cele două scenarii posibile pentru învățământul preuniversitar. Unul dintre scenarii este foarte asemănător cu ceea ce se întâmplă acum, al doilea scenariu propune ca învățământul liceal să aibă o durată de trei ani, iar învățământul primar o durată de șase ani. Dar președintele României, cel care a prezentat proiectul, e nehotărât: ambele scenarii sunt bune, plauzibile și aplicabile. Adică să fie bine, să nu fie rău, să nu se supere nimeni, nici călare, nici pe jos. Adică am putea face o schimbare vizibilă, dar am putea lăsa lucrurile ca și până acum, cu mici modificări.

Pentru acest proiect lipsit de soluții reale, președintele României (căci „România educată” este „proiectul președintelui României”) a muncit trei ani, din decembrie 2015 până în decembrie 2018. Pentru proiectul de țară, încă neprezentat, cam tot atât va fi muncit, în final. E OK, căci nu trebuie să ne grăbim cu astfel de lucruri. Numai că a veni, după trei ani, cu vorbărie fără soluții e exagerat de mult. Iar acestea sunt unele dintre momentele în care ar trebui să realizăm că lentoarea în vorbire și gândire nu sunt, neapărat, semne ale chibzuinței mature. Uneori nici măcar semne ale chibzuinței nu pot fi numite.

Klaus Iohannis este comandantul suprem al forțelor armate și șeful Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Să ne imaginăm că România ar fi atacată de către un dușman extern într-o geroasă zi de sâmbătă, în urma unui ultimatum-fulger. Avioanele F16 nu s-ar putea ridica de la sol din cauza poleiului, rachetele Patriot n-ar fi, oricum, operaționale, deși sunt plătite aproape în totalitate, și tot așa. Oricum, pentru angajarea forțelor armate, terestre, aeriene și navale, ar fi nevoie de un ordin al comandantului suprem. Ar fi nevoie de aproximativ o jumătate de oră pentru ca președintele să rostească apăsat ordinul respectiv. Asta în cazul în care ar exista un general român destul de curajos pentru a-l tulbura pe domnul Iohannis sâmbăta, la Sibiu.

Patrick André de Hillerin